

“No renuncio al plaer de fer-ho tot jo”

El cantant Quimi Portet ha publicat un nou disc, *Viatge a Montserrat*.

Quimi Portet (Vic, Osona, 1957) ha publicat ‘Viatge a Montserrat’, un itinerari musical pel món surrealista que imagina l’autobatejat ‘Astre Intercomarcal’.

Al darrere del disc hi heu posat: “Escrit, interpretat, gravat, produït i mesclat per Quimi Portet”...

—I a dins hi he afegit “...a mà”

—D’això se’n diu crear en llibertat?

—A mi m’agrada el meu ofici i en els anys que fa que hi sóc, ja m’he ficat en totes les facetes de la producció d’un disc. Però no és voluntat de controlar-ho tot, sinó hedonisme: ho faig per plaer. Potser hi ha gent que el mesclaria millor que no pas jo, però no vull renunciar al plaer de

fer-ho jo mateix. Quan fa dos anys que treballes en un disc, costa de renunciar-hi. Tot plegat és per egoisme i per hedonisme.

—Hi heu treballat dos anys?

—Sí, però de manera intermitent, no durant dos anys sòlids. Si sumés-sim tot el temps que he treballat en el disc dec haver-hi estat, com en gairebé tots, uns tres mesos. M’ha agradat de fer un procés tan obert. Això m’ha donat prou perspectiva a l’hora d’entrelluir-lo. En els dos últims discos havia concentrat tota la feina en dos o tres mesos seguits.

—Aquest últim ha guanyat homogeneïtat.

—Quan començo mai no tinc cap idea preconcebuda. Em deixo portar per la part més lúdica. Jo, a l’estudi d’enregistrament, jugo. I jugant, jugant, un cop aconseguixo una base per a la cançó, em poso a treballar-la.

Crec que l’homogeneïtat és deурà més als instruments que he fet servir. També he fet més arranjaments que als últims discos, que havien estat volgutament més sobris. Si en els altres feia servir una guitarra, ara en faig servir quatre o cinc en una mateixa cançó, si cal. I també hi ha molts més teclats que als darrers treballs.

—En moltes cançons heu aconseguit un so més electrònic, gairebé hipnòtic.

—Els anteriors eren més acústics, més tribals, perquè volia fugir del barroc de l’estudi. Però en aquest

Viatge a Montserrat m'he deixat portar i he jugat amb tants instruments i tècniques com m'ha vingut de gust. Malgrat això, continuo fent les mateixes coses: música popular, cançonetes. Em dedico a un gènere menor i n'estic molt orgullós.

—**Pel que expliqueu, primer feu la música i després les lletres?**

—Sempre he fet primer la música, amb molt poques excepcions. La lletra és com els deures per a casa. Tot i que hi ha lletres més lúdiques, com la de “Sabadell” o “Excursionista”, que surten de donar forma irònica als sentiments, i n'hi de més clàssiques, com “Dorm” o “Cançó ingràvida”.

—**Heu esquitxat tot el disc de paisatges catalans: Montserrat, Sabadell, Mataró, l'aplec de Santa Quitèria...**

—Això és pur tipisme. Evidentment, faig la música amb vocació universal, però tinc tirada per fer estampetes una mica *kitsch*. M'apassiona el meu país, tot i que és patriotisme de baixa intensitat. I com que no és moda, encara m'agrada més. Quan tens 52 anys, com que ja no ets moda, també trobes plaer en les coses que no són moda.

—**També hi és homogeni el tractament de la veu.**

—Sóc un cantant limitat, sense una gran veu. Per tant, escric les cançons per a les meves possibilitats i a la veu li dono una funció comunicativa. No és que la veu no tingui funció musical, però m'interessa fer-ho d'una manera secundària. Aquesta manera de cantar és confortable per a mi perquè està adaptada a les meves capacitats vocals. Així puc comunicar molt millor.

—**Però als concerts això canvia.**

—Òbviament. Els nostres concerts són molt diferents dels discos. En un concert hi ha paisatges més intensos i més pacífics, però sempre som més elèctrics. I sí que toquem allò més nou, però també moltes cançons d'uns altres discos. I mai no intentem reproduir allò que hem enregistrat a l'estudi, sinó recrear una cosa més viva que es pugui tocar igualment al vestíbul d'un hotel o en un poble de la marina.

—**Per als concerts és bàsica la participació de l'Orquestra Filhar-**

“Des que, a quinze anys, tocava amb un grup de peluts interpretant versions dels Rolling Stones, fer música és la cosa que més m'agrada”

mònica de Cro-Magnon (i turba-multa nacional dels soviets de Sta. Quitèria)...

—Sí. És el grup de sempre, però m'agrada posar-hi noms que facin paròdia de l'autopromoció d'algunes orquestres i grups. Ara bé, són el meu grup de fa anys: l'Antonio Fidel, al baix; en Jordi Busquets, a la guitarra; i en Xarli Oliver, a la bateria. M'agrada que els tres pobres nois tinguin un nom tan llarg.

—**Us agrada fer allò que us ve de gust.**

—M'agrada molt fer música. Quan encara formava part d'El último de la fila, vaig fer un disc com a cantautor per refermar-me lingüísticament, el *Persones estranyes*, i molts van pen-

sar que era una broma. No entenien que jo podia ser un músic català que volia fer cançons en català i alhora estar dins un grup com El último. Des que, a quinze anys, tocava amb un grup de peluts interpretant versions dels Rolling Stones, fer música és la cosa que més m'agrada. No, d'abans encara: a set anys, després d'una etapa en què volia ser bomber —llavors tots volíem ser bombers—, vaig veure The Beatles i vaig decidir ser músic. Quan, ara, a 52 anys, em miro i veig que sóc músic, això em fa molt feliç. M'apassiona el meu ofici i el meu pas per aquest planeta. És la cosa que més m'agrada.

Alex Milian